

blažovický poutník

Ročník V. • Číslo 1

ČASOPIS FARNOSTI BLAŽOVICE

Únor 2006

Ohlédnutí za životem farnosti v uplynulém roce 2005

Máme za sebou další rok života farnosti. Zamysleme se nad uplynulým rokem, připomeňme si co jsme prožili a co jsme s Boží pomocí mohli vykonat. Také vzpomeňme na ty, kteří v uplynulém roce překročili práh smrti, na naše bratry a sestry, které Pán k sobě povolal.

V roce 2005 bylo v našem kostele pokřtěno 6 dětí. Radostí nám bylo, že jsme mohli být také svědky křtu dospělého Ondřeje Fialy. Svatba byla jedna.

Při pohřebních obřadech jsme se rozloučili s 8 zesnulými. Byli to pan Bedřich Trávníček (69 r.), paní Terezie Putnová (87 r.), pan Oldřich Nohel (84 r.), paní Emílie Procházková (83 r.), pan Zdeněk Paulík (57 r.), paní Štěpánka Paulíková (100 r.), paní Ludmila Bašová (59 r.) a paní Ludmila Daňková (85 r.). Ať jim dá Pán věčné odpočinutí a věčné světlo ať jim svítí.

V listopadu letošního roku se konalo společné udílení svátosti nemocných. Při nedělní mši sv. 6. listopadu ji přijalo 48 farníků. Při soukromých návštěvách ji přijalo dalších 12 nemocných. Návštěvy kněze nebo akolyty se svatým přijímáním probíhají pravidelně. Je možné o ně v případě nemoci své nebo někoho blízkého požádat a zajistit si pravidelné přinášení eucharistie.

Vyučování náboženství probíhalo ve školním roce 2004/2005 na ZŠ v Blažovicích, navštěvovalo je celkem 31 žáků. V letošním školním roce jsme zahájili vyučování starších žáků ve všední den odpoledne v přístavbě kostela. Žáci jsou rozděleni do 2 skupin po 10-12 žácích. Spolu se mnou vyučuje náboženství paní katechetka Alexandra Kubalcová.

První svaté přijímání bylo v našem kostele minulý rok o slavnosti Sslání Ducha Svátého. Přistoupilo k němu 7 dětí.

V říjnu jsme také zahájili nový cyklus přípravy na biřmování. Scházíme se jednou za 14 dní v pátek po večerní mši sv.. Vykrytalizovala se skupinka biřmovanců v počtu 14. Plánujeme, že by příprava trvala přibližně 2 školní roky. Kromě těchto pravidelných setkání bychom rádi

uspořádali pro biřmovance společný víkend a pozvali mezi sebe nějakého hosta.

Na podzim začaly ve farnosti také probíhat biblické hodiny. Jsou to společná setkání s cílem hlouběji se seznámit s Písmem sv., dát různé události z Písma do širší souvislosti, odnést si povzbuzení pro vlastní život. Téma těchto biblických hodin je: P.Maria v Písmu sv..

Na podzim jsme na základě odevzdávaných hlasovacích lístků sestavili pastorační farní radu. Jejími členy jsou: P. Jan Nekuda, Alexandra Kubalcová, Milena Paulíková, Jana Bártková, Marie Daňková, Tomáš Řičánek, Karel Řezáč, Mirka Bočková. Každá farnost má mít ekonomickou farní radu, pastorační rada ve

farnosti není povinná. Jejím úkolem je pomáhat knězi v pastoračních záležitostech farnosti. Snažíme se sbírat různé nápady, společně nad nimi diskutovat, plánovat různé akce, které by mohly být oživením života farnosti, koordinovat ty, které již ve farnosti probíhají, zamýšlíme se nad různými náměty a připomínkami od farníků.

Jedna z akcí, kterou jsme naplánovali, byla jednodenní duchovní obnova s P. Václavem Sloukem z Brna.

Z ostatních akcí, které v loňském roce proběhly, můžeme zmínit poutě na Svatý Hostýn, pěší poutě do Žarošic a do Křtin. Někteří mladí se zúčastnili světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem. Bylo to pro nás první setkání s novým papežem Benediktem XVI. Někteří farníci se připojili k poutníkům znojemským a vranovským a vydali se spolu s nimi pěšky na Velehrad přes Žarošice a horu sv. Klimenta. *Pokračování na str. 2*

Jak viděli mladí Sv. Otce na lodi na setkání mládeže

Ohlédnutí za životem farnosti v uplynulém roce 2005

Dokončení ze str. 1

Skupina farníků strávila opět týden společné dovolené v rakouských Alpách. Zcela mimořádně nám přálo počasí, takže máme na co vzpomínat.

U příležitosti dvoustého výročí bitvy u Slavkova byla v našem kostele slavena zádušní mše sv. za všechny vojáky a oběti bitvy. Hlavním celebrantem byl opat Marián Kosík z Nové Říše.

Před vánočními svátky se naše farnost spolu s obcí a organizací Orel podílela na uspořádání vánoční besídky.

Bylo mnoho dalších akcí, pobožností, které proběhly, a které byly obohacením života farnosti. Všem, kteří se na nich podílely a je připravovaly, patří veliké poděkování.

Co se týká prací a oprav, v uplynulém roce byla nově oplechována střecha na přístavbě, bylo oploceno hřiště na farní zahradě, před kostelem byl předlážděn chodník, aby na něm nestála voda a proběhly úpravy na varhanách, ve kterých se má ještě pokračovat. Do budoucna se kromě dalších drobných oprav chceme zabývat nelehkou otázkou přebudování fary.

Chtěl bych poděkovat vám všem, kteří se za farnost modlíte a podílíte se na jejím životě, ať už vyučováním náboženství,

V září jsme v kostele děkovali za úrodu sklizenou na našich polích, vinicích a zabradách. Přinášení darů k oltáři doprovodila schola milým zpěvem.

Foto: M. Řičánková

vedením společenství, družinky, sboru, scholy, vedením pobožností, pomocí při opravách a brigádách, členům ekonomické a pastorační farní rady, pracovníkům Charity. Také vám všem, kteří zdobíte, uklízíte v kostele, kolem kostela a v přístavbě. Všem veliké Pán Bůh zaplať.

P. Jan Nekuda

Finančním hospodaření farnosti

Počátkem loňského roku měla farnost k dispozici 933.615,25 Kč, z toho 205.000,- Kč bylo vypůjčených.

Na sbírkách při bohoslužbách bylo v loňském roce vybráno celkem 430.088,- Kč a dalších 109.030,- Kč bylo darováno mimo sbírky. Na tyto dary jsou vystavovány individuální příjmové doklady, na základě kterých je možno snížit základ daně z příjmu fyzických osob i právnických osob za podmínek uvedených v §15 odst.5 (u fyzických osob) a v § 20 odst. 8 (u právnických osob) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění.

Na základě nájemních smluv bylo inkasováno od společností T-Mobile a Eurotel celkem 80.000,- Kč za nájem a dalších 44.039,- Kč za služby spojené s pronájmem (zejména podíl na úhradě elektrické energie, jejíž spotřeba je v této souvislosti vyšší). Úroky z vkladu na běžném účtu farnosti v minulém roce představovaly 6.368,87 Kč. Celkové příjmy farnosti za minulý rok činily 669.525,87 Kč.

V oblasti výdajů nás režírní náklady (včetně platby daní) v loňském roce stály 93.797,- Kč. Z toho největšími položkami byly úhrady za plyn (54.689,-Kč) a elektřinu (32.411,- Kč). Položka oprav ve výši 157.772,50 Kč zahrnuje zejména

opravu střechy na přístavbě v hodnotě 104.046,- Kč a první etapu opravy varhan 48.797,50 Kč.

V rámci sbírek vyhlášených biskupstvím jsme v minulém roce odeslali 112.144,- Kč, na bohoslužebné výdaje připadlo 6.087,- Kč, a na splátky půjček 205.000,- Kč. Celkové výdaje farnosti dosáhly v loňském roce 574 800,50 Kč.

Zůstatek finančních prostředků ke konci roku je 1,028.340,62 Kč.

(Při delším pohledu zpět v čase je dobré připomenout, že za pět let existence farnosti se podařilo pořídit faru (900 tis. Kč), vybudovat nové topení a dlažbu v kostele (815 tis. Kč), vymalovat kostel (140 tis. Kč), pořídit novou křtitelnici (44 tis. Kč), vybudovat hřiště na farním pozemku (50 tis. Kč), opravit střechu na přístavbě kostela (105 tis. Kč). Vezmeme-li v úvahu zhruba 100 tisícové režírní náklady ročně (včetně drobných oprav) a více než 553 tisíc Kč, které farnost za uplynulých pět let vybrala a odeslala na biskupstvím vyhlášených sbírkách, je třeba s velkou pokorou a vděčností říci „Pán Bůh zaplať“!)

Marta Řičánková

Farní kronika

Do naší farní kroniky zapisují nejen aktuální dění, ale snažím se zmapovat i historii našeho kostela a vše, co se dělo kolem něj. Ráda bych toto všechno doložila dobovými fotografiemi. Proto prosím vás všechny, abyste doma prohlédli snímky staré i ty nejstarší. První záběry hlavního oltáře s obrazem Božího milosrdenství máme, ale chybí nám celý záběr oltáře sv. Josefa.

Do kroniky uvítáme fotografie oltářů a průvodu Božího těla z poválečných let nebo z roku 1967-68. I když si třeba myslíte, že některé obrázky určitě mám, přesto je zapůjčte. Možná, že nám zrovna chybí. Uvítám i záběry z posledních let, kdy je oltář v obci jen jeden.

Potřebujeme i snímky kněží a řeholních sester, kteří jsou našimi rodáky, ale i těch, kteří u nás působili - tvoroženský, šlapaničtí, P. Krátký, P. Mačkal, P. Nebojsa, Prof. Martinek. Stejně tak bych potřebovala záběry betlému, které byly ve vánočním období v kostele, snímky adventního betlému nebo např. varhan. Pokud objevíte i staré fotografie hřbitova, uvítám je. Stejně tak i fotografie z prací na výsadbě kolem hřbitova, kostela, ze zavěšování zvonů apod.

Fotografie dejte do obálky a popište. Pokud se bude jednat o nějakou momentku, popište základní údaje - např. odkud pochází, rok nebo jména účastníků. Obrázky opět vrátím, chci si jen pouze půjčit. Všem vám děkuji.

L. Štěpánková

Sv. Jeroným: Neznalost Písma, neznalost Krista

Mohli bychom uvést i výroky jiných světců, abychom se přesvědčili o pravdivosti tohoto výroku. Kdo chce poznat, musí zkoumat. Sami bez pomoci bychom však sešli na scestí.

„Rozumíš tomu co čteš?“ Tuto otázku položil apoštol Filip, když se z vnučnutí Ducha Božího setkává na opuštěné cestě s etiopským dvořanem, který četl proroka Izaiáše. On odpověděl: „Jak bych mohl, když mi to nikdo nevyložil?“ (Skutky 8, 26.)

Nechme se tedy také my uvést do čtení Božího slova Duchem sv. a církví, abychom byli schopni objevit moc, velikost, krásu a všechny ty nepojmenovatelné vlastnosti, které bezesporu má. Člověk se schopnostmi přirozenými nemůže přijmout věci Božího Ducha, jsou mu bláznovstvím. (1 Korint. 2, 14.) Na jiném místě čteme: „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. Všechno povstalo skrze ně. A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ (Jan 1, 1, 3, 14.) Toto svědectví o Boží lásce k nám potvrzuje také list Efezským, kde čteme, že Bůh na nás myslel již před stvořením světa. Dává nám svého Syna: „Způsobem byl roven Bohu a přece na své rovnosti nelpěl, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí a v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt a to smrt na kříži.“ (Filip. 2, 6 a násl.)

Zanechává nám své slovo a své tělo jako pokrm. Učí nás jak se modlit, (Mat. 6.) ohlašuje blahoslavenství. (Mat. 5.) Apoštol Pavel je si jist, že nás nic neodloučí od lásky Kristovy: ani smrt, ani život, ani andělé, ani mocnosti, ani přítomnost ani

budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny, ani hlubiny, ani co jiného... (Římanům. 8, 38 – 39.)

Může nás však odloučit hříchu. „Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není.“ (1 Jan 8.) Můžeme si tedy podle Písma zpytovat svědomí. Př. Efez. 5., Řím 12., II Petr. 2., Jakub 1.

Nikdy nebudeme vědět co se vědět dá. Nabízí se řešení. Spolehnout se ve všem na Boha a jeho slovo, které nás, pokud si ho zamilujeme, bezpečně povede úskalím našeho života. Stejnou měrou jako o své tělo, bychom měli pečovat o svou duši. Kdybychom sytili tělo tak jako duši, nebylo by třeba žádných zaručených rad jak zdravě zhubnout. Troufám si tvrdit, že bychom byli velmi štíhlí až podvyživení.

V minulosti se u nás bible nesměly tisknout. Na svoji adresu jsem objednávala z Jugoslávie bible pro děti a předávala je do rodin, které si je přály mít, ale nepřály si mít nepřijemnosti. Také se postupně do našich rodin dostávaly ekumenické bible, které mi přenechávali naši odloučení bratři. Patří jim za to velký dík.

Zamysleme se jak je tomu v našich rodinách dnes a prosíme Ducha sv., aby v nás denně obnovoval touhu sytit se Božím slovem. Ať můžeme říci s prorokem Jeremiášem: „Když se nalezla tvá slova, byla mi pokrmem; tvé slovo se mi stalo radostí a potěšením srdce, protože znám tvé jméno Hospodine, Bože zástupů.“

Monika

Farní Charita v Blažovicích

Když se mi na jaře roku 1995 dostal do rukou letáček humanitárního střediska Diakonie v Úpici, napadla mě myšlenka uspořádat v naší obci pro toto středisko charitativní sbírku.

Menší příspěvek se dá poslat v balíku poštou, jak ale dopravit na místo určení vzdálené přes 200 kilometrů větší náklad. Finanční náročnost u automobilové nákladní dopravy byla neúnosná, takže jsem se obrátila na ČSD.

Způsob, jakým sbírku organizovat byl další problém. Potřebné skladovací prostory se nepodařilo zajistit, takže se poprvé sbíralo doma. Když však nestačila ani druhá sklepní místnost a začal se zaplňovat průjezd, bylo jasné, že takhle to nepůjde.

Potřeba zefektivnění dopravy mě přiměla k oslovení představitelů okolních obcí a soustředěním sbírek i od nich, se podařilo téměř zaplnit vagón ČSD, kterým jsme sbírku posílali. Faktura za

dopravu se platila z finančních příspěvků dárců a zbylé peníze se zaslaly na účet Diakonie. První rok se připojily obce Tvarožná, Prace a Jiřkovice. Tímto způsobem byly sbírky dvakrát ročně organizovány po čtyři roky.

Od roku 1999 začala Charita Brno vypravovat vagóny se sbírkami z hlavního nádraží a organizace se tím podstatně změnila. Dvakrát ročně sbíráme přímo na nákladní auto, které materiál odveze na hlavní nádraží do Brna, kde se materiál přeloží na vagóny. Štědrým dárcem, řidičem, je pan František Paulík, který charitu do Brna vozí vlastním autem, bez nároku na odměnu. Patří mu za to upřímné poděkování.

Pokud bude zájem Diakonie, popřípadě jiného humanitárního střediska o sbírky trvat, chceme v nich u nás v obci pokračovat. Všem dárcům děkujeme.

Ludmila Kubínková

Farní hřiště

Farní hřiště je využíváno ministranty, farní družinkou, někdy i školní družinou. Klíče od hřiště je možno vyžádat u Čtvrtečků, nebo u Plevů. U Čtvrtečků je též síť na volejbal i tenis.

S hřištěm jsme nadmíru spokojeni a jsme velice rádi, že ho máme.

Na konci prázdnin 2005 se na farním hřišti konalo setkání účastníků Orelského tábora a na začátku hlavních prázdnin se zde tradičně konal táborák. Myslí si, že by nebylo špatné zkusit příští zimu nastříkat plochu, aby se zde dalo bruslit.

Pavel Pleva

Ministranti

V současné době je nás něco kolem čtrnácti ministrantů. Jsou to Jiří, Pavel a Michal Dvořákov, Jan a Petr Štýblovi, Tomáš a Lukáš Mazálkovi, Martin Poštulka, Jiří Kubalec (4 roky), Václav Benáček, Tomáš Prus, Jiří Pleva, Filip Daněk a Petr Pleva. Tento stav ale kolísá.

Scházíme se každý týden ve středu v přístavbě kostela, kde zaučujeme mladší ministranty a hrajeme různé hry.

Filip Daňek, Petr Pleva

Z výroků sv. Ambrože:

Ničemu se nemusíme učit více než mlčení, abychom se pak naučili dobře mluvit.

Pravá síla člověka tkví v tom, že dovede přemoci sebe, zkrotit svůj hněv a nepovolit svým vášním.

FARNOST místo pro každého?

Rok 2005 vyhlásil brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle jako Rok farnosti. Loni přibližně touto dobou mne v ohláškách zaujala zpráva, že brněnské biskupství pořádá konferenci s názvem „FARNOST místo pro každého?“. Zdálo se mně rozumné, aby se jí někdo z naší farnosti zúčastnil, a proto jsem se přihlásila. Strávila jsem krásné tři dny v malebném prostředí Českomoravské vysočiny ve společnosti zajímavých lidí, dny nabitě informacemi a podněty pro život ve farnostech. O některé z nich bych se ráda podělila.

Samotná atmosféra konference byla pro mne opravdovým zážitkem. Snad nejvíce mne překvapila velká skromnost a vstřícnost (i u lidí zvůčných jmen), dokonalá organizace včetně využití techniky a v neposlední řadě také humor, který celé setkání provázel.

Pan biskup Mons. Vojtěch Cikrle celou konferenci zahájil a poté se posadil do třetí lavice, kde setrval jako pozorný posluchač až do konce. Mons. Jiří Mikulášek (generální vikář) nás seznámil se situací farností brněnské diecéze. Vysvětlil, proč dochází na jedné straně ke slučování farností a na druhé ke vzniku nových. Pokusil se přiblížit důvody a okolnosti překládání kněží. Dozvěděli jsme se o fungování Diecézního centra mládeže, Centra pro rodinu a sociální péči, Pastoračního střediska a dalších aktivitách biskupství.

Farnost byla nejčastěji přirovnávána k rodině: Sdílíme putování s lidmi, které jsme si nevybrali. PhDr. Josef Zeman říká: „Dobré vztahy jsou důležitější než dobrá funkce!“ Charakteristikou vyspělého společenství je uzavřenost, farnost přesto musí zůstat otevřená všem. Nikdo nesmí být vyloučen! (Mons. A. Opatrný, biskupský vikář pražské arcidiecéze.) Náš pan generální vikář dokonce říká: „Každé dva až tři měsíce by měla být ve farnosti akce, která přesahuje obvyklý okruh věřících a oslovuje veřejnost.“ ThDr. Marián Bublinec připomenul slova někdejšího kardi-

nála Ratzingera: „Bůh chce k člověku přijít jen skrze člověka. Hledá člověka jen v jeho vzájemném lidském vztahu.“ a dál tuto myšlenku rozvinul: „Není nezbytně nutné, aby Ježíš byl ten první důvod, kvůli kterému jde člověk do kostela. Bůh už si ho tam sám najde.“

Překvapilo mne, jak veliký důraz se dnes klade na úlohu laiků v církvi. Farnosti se samy mají starat o soběstačnost, jejich chod nemá být fixovaný na faráře. Nově přichází kněz by měl navázat na to, co začal jeho předchůdce. Laici by měli na sebe převzít všemožné starosti a úkoly které mohou sami zajistit, aby kněze co nejvíce odbřemenovali. Hodně se v této souvislosti hovořilo o farních radách, ať už ekonomických, které jsou povinné, nebo o pastoračních, jejichž zřizování biskupství zatím pouze doporučuje. (V současnosti je jich asi šedesát až sedmdesát.) Byla jmenována i pastorační rada brněnské diecéze, která se schází několikrát do roka.

Od Dr. Petra Slouka z Institutu pro pastorální teologii ve Vídni jsme se dozvěděli, že v Rakousku fungují při biskupství skupiny poradců (supervizorů), které nabízejí farnostem různé poradenské služby, pomáhají při obnově farností. Celý systém působí velice propracovaně, nezdá se však být zárukou větší duchovnosti. Podobně je tomu v Německu, kde se farní rady zabývají všemi činnostmi farností, kontrolují a směřují faráře. I zde má však hlavní zodpovědnost farář. (prof. T. Schiller, vedoucí oddělení církevního práva v něm. diecézi Limburg)

Další probíranou otázkou bylo soužití farností a laických hnutí či komunit. Na toto téma hovořil Ludvík Kolek, zakládající člen komunity Emmanuel. Papež Jan Pavel II. přijal laická hnutí a nové komunity do církve. Nazval je novými květy na stromu církve. Ze strany farností však často bývají chápány jako narušení „jediné správné zbožnosti“. Ony samy usilují o přijetí do společnosti, ale většinou jsou mladé a ještě takzvané „nemesou ovoce“

a neumějí splnit očekávání okolí. Kněz se potom dostává do pozice mezi mlýnskými kameny. Snaží se vyhovět všem, což není mnohdy možné.

Myslím, že v naší farnosti probíhá spousta dobrých aktivit. Uvádím proto jen výčet několika dalších možností, o kterých se hovořilo: farní kavárna, farní den, setkávání seniorů, maminek s malými dětmi, manželská společenství a další.

Na závěr ještě příklad, že je možné zachovávat veselou mysl, i když se jedná o vážných otázkách. Cituji odpověď Mons. Aleše Opatrného na otázku, co dělat, když kněz nekomunikuje s farníky: „Radikální řešení je samozřejmě vypovídat a zastřelit. Obávám se, že by s tím pan generální vikář nebyl spokojen a otec biskup taky ne.“ (Vojtěch Cikrle: „Já jsem to říkal teď před tebou.“) Tady vidíte tu jednotu myslí a srdcí...

Ty tři dny strávené na Vysočině byly opravdu hutné. Většiny témat jsem se dotkla jen letmo. Pokud vás některý z problémů zajímá, ve farní knihovně je k dispozici sborník příspěvků z této konference, kde se můžete dočíst mnohem víc. Práním organizátorů je, aby otazník v názvu bylo možné nahradit vykřičníkem: FARNOST místo pro každého!

Jana Bártková

Naše farní knihovna

Farní knihovna je umístěna v přístavbě kostela. K dnešnímu dni má 700 svazků, které darovali především věřící. Převahu tvoří knihy duchovní, ale najdete zde i romány, dětské knihy a detektivky.

Některá díla jsou velmi zajímavá a stojí za přečtení, abychom si rozšířili svoje vědomosti. Četba je také jedním z prostředků k obohacení duchovního rozhledu. Myslím, že v dnešním životním tempu je potřebí se občas zamyslet a načerpat z myšlenek duchovních otců posilu do dalšího života. Mnohdy postačí kratičká kapitolka a na problémy, které se zdály neřešitelné, dostaneme nový správný pohled. Romány čteme pro zábavu, duchovní četbu jako potravu duše, která může strádat nedostatkem poučení a povzbuzení.

Knihovna je otevřena každou neděli, vždy po mši svaté. Přijďte se podívat, jistě si vyberete podle vaší potřeby. Jste všichni srdečně zváni. Radmila Tužínová

„Kdo zpívá, dvakrát se modlí“

„Sláva na výsostech Bobu...“ zpívali andělé při Kristově narození. Z vánočních boboslužeb (2005) jsme odcházeli s pocitem, že byli přítomni i tito betlémské andělé. Nevšedním zážitkem totiž bylo nejenom samotné dílo „Rybova vánoční mše“, ale také jeho dokonalé provedení. Byli jsme okouzleni a nevycházeli z údivu. Zpěvákům a hudebníkům patří poděkování. „Kdo zpívá, dvakrát se modlí,“ tento zpěv i hudební doprovod představoval mnohonásobnou modlitbu.

JN

Vzpomínka na farní dovolenou

O prázdninách jsme měli již popáté možnost prožít pár dní v horách. Podobně jako v roce 2004 jsme se vydali do Eisenerzských Alp, abychom lépe poznali to, co nám v minulém roce nedovolilo počasí.

V neděli 24. července 2005 si vyjelo z Blažovic do sedla Prabichl (nadmořská výška 1220 metrů) 45 nadšenců s touhou strávit týden v krásné přírodě a s cílem vystoupat alespoň na některé z blízkých vrcholů.

Pondělní ráno slibovalo krásné počasí, a tak jsme hned vyrazili na Reichenstein (2166 m n.m.). Loni jsme ho také zdolali, ale tehdy šlo pouze o fyzický výkon – nahoře byly 2 stupně, mlha a vítr. Tentokrát byl výstup na Reichenstein odměnou. Naskytl se nám nádherný rozhled na okolní vrcholky. Nebylo ani třeba se uchýlovat do horské chaty (loni to byla naše záchrana). Zpáteční cestu si zvolil každý podle svého, asi největší skupina šla po vrcholcích směrem na Vordernberg, někteří to vzali přes „železnou“ horu Erzberg. Až k večeru se obloha zataáhla a do chaty jsme doběhli zrovna s prvními kapkami deště.

V úterý ráno pršelo. Po delším váhání jsme vyrazili k jezeru Leopoldsteiner See a do blízkého města Eisenerz. Krátce po poledni chvilku nepršelo, proto jsme se

Na jednom z alpských vrcholů

Foto Vl. Kuklínek

vydali alespoň k horské chatě Leobnerhutte, která nám poskytla azyl před další bouřkou. Byla tam dokonce kytara. Takže jsme zpívali tak dlouho, dokud nepřestalo pršet.

Ve středu bylo opět krásně. Při výstu-

pu na horu Hochturm (2081m n.m.) jsme byli překvapeni nádhernými pohledy do horských údolí s mírným oparem po včerejším dešti.

Ve čtvrtek se početnější skupina vydala na vrchol Pfaffenstein. Bártkovi, Prusovi a Řičánkovi jeli na výlet do Wildparku u města Mautern (byla to slíbená odměna dětem za předchozí tury). Na houpačkách, lanovkách, skluzavkách a lodičkách (pouštěných samospádem do jezírka) se vyřádily děti i rodiče.

V pátek se vydala celá skupina jednotně údolím Ramsau na dosud nepoznané vrcholy Wildfeld a Stadelstein. I když šel každý svým tempem (nejmladší chodec/nošenec Kateřinka má dva roky a nejmladší chodec Danielka 5 roků), oba vrcholy jsme zdolali všichni.

Každodenním bodem programu byla mše svatá, ranní a večerní chvály, zpívání s kytarou, ping-pong a stolní fotbal. Každý si mohl přijít na své a letos nám navíc mimořádně přálo počasí.

Pro takto strávenou dovolenou mám pojmenování „dva v jednom“ - protáhnutí těla a povzbuzení duše. Je to jenom pár dní, ale čerpám z nich po celý rok.

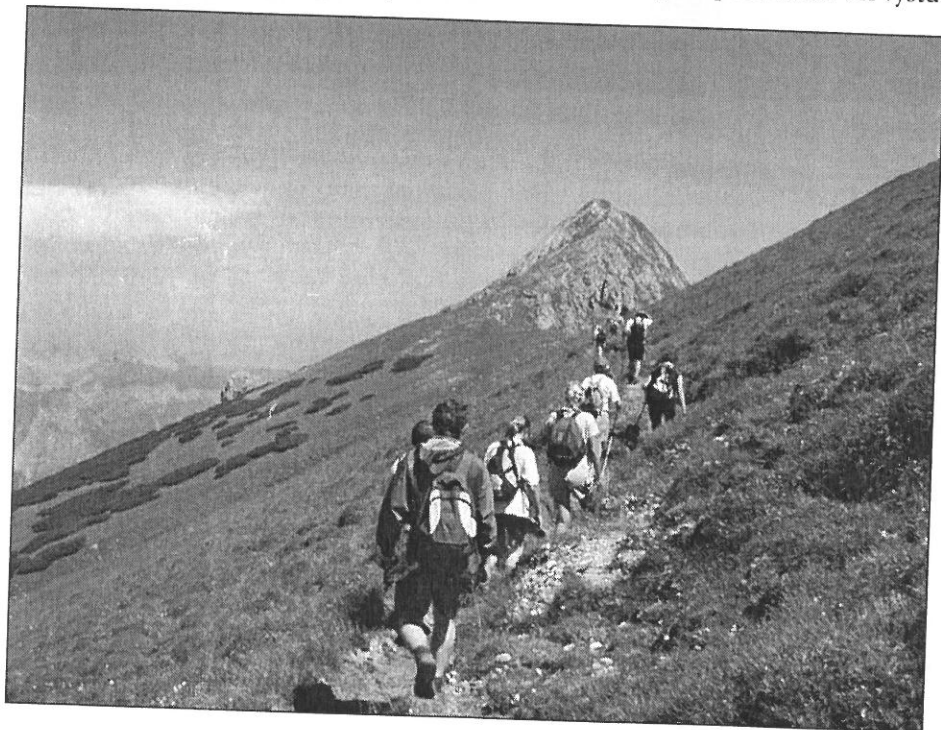

Foto Vl. Kuklínek

Marta Řičánková

Byli jsme na pouti

ŽAROŠICE 2. DUBNA 2005

V sobotu krátce před polednem se houfujeme před kostelem v Blažovicích, už jsou tu poutníci z tvaroženské farnosti, ale ještě čekáme na pana faráře, který v tuto chvíli křtí malého Obra (Michala). Po požehnání na cestu vyrážíme v počtu 30 poutníků směrem na Křenovice. Aby byla cesta kratší, rázujeme polní cestou. U kříže nad Křenovicemi byla první zastávka a první desátek růžence.

Dále jsme pokračovali přes Křenovice podél potoka do Vážan nad Litavou, kde je druhá zastávka, druhý desátek růžence. Mají zde pěkně opravený starý kostel

pod Silničnou byla pořádně rozblácená, a tak jsme hleděli dolů a snažili se uchránit od bláta. Náhle otec Peňáz všechny zastavil, aby upozornil, že právě z tohoto místa (a poutnickou holí ukazuje směrem k rákosovému porostu, tam někde, mezi 489 a 490 rákosem!) je možné poprvé zahlédnout střešku žarošického kostela. Když totiž člověk kouká pořád jenom dolů, zjevně mu unikají důležité postřehy.

Ještě před vesnicí u kapličky sv. Floriana se modlíme poslední desátek a už vstupujeme do Žarošic. Přemýšlíme, co zazpívat? Volba je jasná – vytahujeme kancionály a než dojdeme ke kostelu,

poutí kousek vyprovodili. Aleluja – živ buď nad smrtí slavný vítěz!

VELEHRAD 25. – 27. SRPNA 2005

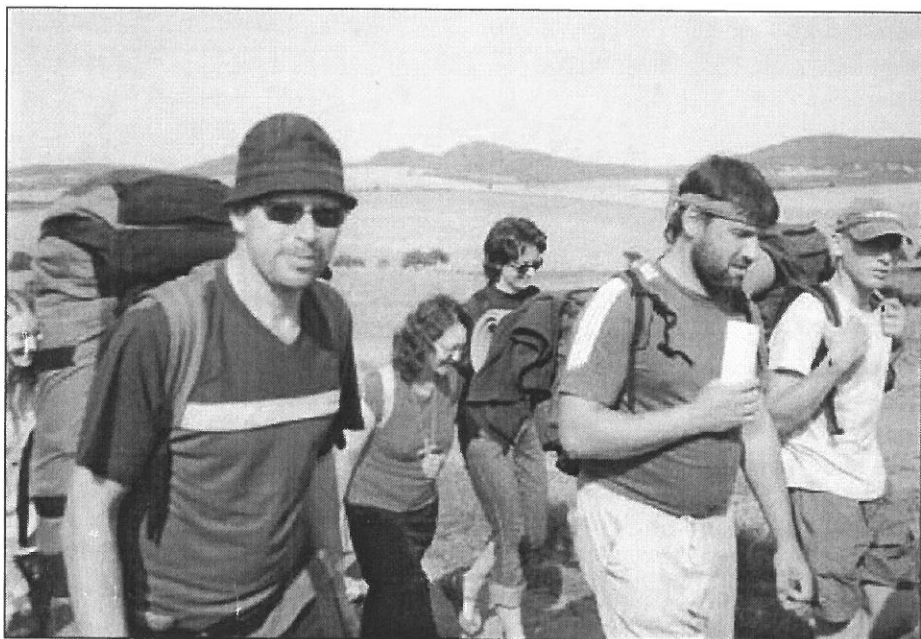
Myšlenkou putovat pěšky na Velehrad jsme se nezávazně zabývali zhruba od února. Z informačního letáčku jsme se dověděli o již pátém ročníku pší poutě na Velehrad, která má začátek jednak ve Vranově nad Dyjí a jednak ve Velké Meziříčí. Podle plánu má jižní proud putovat ve čtvrtek z Blučiny přes Žarošice do Věteřova. V červenci se začínáme předběžně kontaktovat – vypadá to na skupinku 6 lidí, ale do poslední chvíle nevíme, zda dostaneme dovolenou (Taky se to každému nepodařilo!), takže žádné velké chystání.

V předvečer startu už jsme jen čtyři. Protože cestu do Žarošic už máme „prošlápnutou“, a do Věteřova je to podle mapy už jenom dalších 8 km, plánujeme start na desátou hodinu dopoledne.

Čtvrtek 25. srpna

Otec Jan nám přiklusal udělit požehnání na cestu a kolem půl jedenácté vyrážíme – Jirka Daněk ze Tvarožné, Petr Pleva starší a Petr Pleva mladší a já. Po cestě do Žarošic děláme zastávky na obvyklých místech, jen poměr desátků a snědených řízků je poněkud nevyvážený (vyhrávají řízků). V lese U Bílého vlka fungujeme jako navigátoři, neboť v okolních obcích mají o víkendů Bartolomějské hody a tak les je plný stárků, kteří hledají polesného, aby získali tu nejhezčí máju na hody. Do Žarošic dorážíme před pátou hodinou. Od místních obyvatel se dozvídáme, že „vranovští“ už nás předšli. To nám nevadí – však je doženeme. Pak začnou zvonit zvony - domníváme se, že zvoní na mši sv., a tak jsme spokojení, jak jsme to pěkně zvládli. Ale když přijdeme na hlavní silnici, zahlédneme už jen poslední poutníky jak odcházejí od kostela (zvony jim zvonily na rozloučenou). Napadne nás skočit si „na jedno“, abychom se trochu občerstvili a pak natáhnout krok – však do Věteřova už je to jenom 8 km.

Pro mne to byl nejtěžší úsek cesty. Stala jsem se brzdou pokroku (chlapi byli v pohodě), přes Archlebov jsem se táhla a u Žádovských mlýnů už jsem nemohla. A Věteřov pořád nikde. Naštěstí gentlemani ještě nevmřeli a tak po kritických dvou kilometrech, kdy jsem byla zbavena břemen, už je lépe a do Věteřova dorážíme krátce po sedmé večer. Začátek mše

Cestou na Velehrad

Foto: M. Řičánková

z 12. století, ale dovnitř jsme se nedostali, bylo zavřeno. Postupovali jsme směrem na Koberice, i tam jsme se občerstvili na těle (řízky atd.) i na duchu (3. desátek růžence). Koberice jsme těsně minuli a za půl hodinky jsme se ocitli v lese. Tam už byla cesta zajímavější. Otec Jan nám sliboval na příštím zastavení překvapení. Někteří skeptici se domnívali, že tam snad bude přistaven autobus.

U rozpadající se budovy bývalých lázní ve Zdravé Vodě jsme se občerstvili skutečně dobrou ledovou vodou (někteří si tak zadělali na angínu) a čtvrtým desátkem. A také bylo odhaleno to překvapení v podobě poutníků z Vysočiny, které vedl otec Peňáz (tedy poutníci přijeli autobusem, on šel několik dní pěšky). Do Žarošic už jsme putovali společně. Polní cesta

přezpíváme všechny sloky písně č. 401 – Aleluja, živ buď nad smrtí slavný vítěz. Píseň více než příhodná pro tento den. Chvilka odpočinku na prostranství za kostelem, kde se setkáváme s ostatními poutníky z našich farností, kteří přijeli autobusem či auty, a pak už mše svatá v kostele. Je první sobota v měsíci a kostel je plný. Zpáteční cesta autobusem uběhla rychle a tak jsme před devátou večer doma. Ještě posloucháme rozhlasový pořad Dotečky víry, který je věnován Janu Pavlu II. Před desátou přichází zpráva z Vatikánu, že Svätý Otec překročil hranice pozemského života. Naplní mne úžas nad Božím „harmonogramem“ a velká vděčnost a radost. Jan Pavel II. byl povolán k životu v předvečer neděle Božího milosrdenství a my jsme ho naši

Velehradská skupina

Foto: T. Řičánek

sv. jsme nestihli, ale přicházíme právě včas - na „Kyrie, eleison“. Překvapilo mne hudební těleso složené z poutníků, kde nechyběly housle, kytara, flétna... Rytmičká mše svatá. To nám nalilo krev do žil. Přesto jsem při promluvě měla na chvilinku pocit, že omdlím, ale v tu chvíli mne „předběhla“ jedna paní vedle mne, tak jsem se rychle vzpamatovala. Petr se opět projevil jako gentleman a zemdlenou paní vynesl ven na vzduch (na rukou!). Po mši sv. se odebíráme s ostatními asi 150 poutníky přes hřbitov do místní školy, kde máme nocovat. Zjišťujeme, že kromě Petra juniora jsme vlastně „staré páky“, věkový průměr poutníků je totiž kolem pětadvaceti let! Ale jsou zde také důchodci, kteří vytvářejí tolik potřebné zázemí (řídí doprovodná vozidla, opatrují batohy, vaří čaj atd.).

Ve škole nás čeká milé překvapení v podobě buchet, koláčů, pomazánek atd., které přichystali místní. Vyhledli jsme si dobré místo na spaní – podesta mezi přízemím a prvním patrem pojmula

asi 12 lidí. Po „ubytování“ následují v tělocvičně večerní chvály a burza oblečení, poztráceného po cestě za dnešní den (tradiční večerní program). Ještě pár esemesek těm, kdo na nás myslí a už spát! Zítřka nás čeká další úsek.

Pátek 26. srpna

Probouzíme se kolem půl šesté, abychom se zhruba za hodinku vydali spolu s ostatními na další úsek pouti. Dnešním cílem jsou Buchlovce. „Vyfasujeme“ brožurku Průvodce poutníka a velehradský kříž (na Petry už nezbyl). Cestou zpíváme, modlíme se a taky pravidelně odpočíváme. P. Marek Dunda – duchovní správce z Vranova nad Dyjí, a okolních vesnic a jeden z hlavních organizátorů pouti – se k nám na chvíli přidal (zřejmě jsme mu byli podezřelí, že nás

nezná). Když jsme se představili, odkud jdeme, byl nadšen, neboť již dlouho přemýšlí o „třetím proudu“ na Velehrad - z Brna. Je to výzva. Při chvilích odpočinku se také představují různé skupinky mladých kolem otce Marka – Soluňáci a Mariánky. Ti také fungují jako statistická služba a neustále počítají, kolik nás jde, zda někdo nezůstal vzadu sám atd. Pro případ nevolnosti nebo vyčerpanosti jsou téměř na každé jen trochu dostupné lesní cestě připraveni zasáhnout tzv. rychlí hoši na motorkách. Hned ráno se také dovídáme, že od prvního ročníku této poutě existuje nepsaná soutěž, který proud dorazí ke sv. Klimentovi dřív - zda „vranovští“ nebo „velkomeziříčtí“. Po čtyřech ročnících je to 2 : 2, tak to ženeme, abychom zvrátili skóre v náš prospěch. Poměrně dramatický je přechod hranice mezi územím biskupství brněnského a arcibiskupství olomouckého. Nechybí srdceryvná píseň na rozloučenou v podání Mariánek, přechod přes celnici s udáním tajného hesla, (pozor však na dráby,

kteří chytají poutníky odmítající projít řádně přes celnici!). Na horu sv. Klimenta přicházíme první. Velkomeziříčtí přicházejí s plnou parádou v čele s otcem Peňázem (v typickém klobouku a s poutnickou holí) asi po půlhodině a chvíli po nich ještě asi 17 poutníků se svým panem farářem z Veselí nad Moravou. Chvilé setkání, modlitba, zpívání, odpočinek. Každý si chce vyzkoušet originální zvonkohru (až doma se dovídám, že je dílem našeho rodáka Jana Kašpaříka).

Pak se opět rozdělujeme (už je nás přes tři sta), abychom nezpůsobili dopravní kolaps – zejména při přechodu frekventované silnice (kousek pod bufetem „U trampa“). Během cesty mimo jiné probíhá také hitparáda písní, je příležitost ke svátosti smíření (za pochodu). Do Buchlovic dorážíme kolem páté hodiny.

Opět na nás čeká pohoštění na faře a pak už mše sv. za účasti asi 20 kněží a nejméně jednou tolika ministrantů. Slavnostnější bohoslužbu ve všední den jsem snad nezažila. Rytmičká mše svatá, profesionální doprovod muzikantů. Duchovní zážitek umocněný celodenním putováním a již blízkým cílem.

Ubytování opět ve škole – proti předchozím ročníkům je možnost přespat pouze na chodbách a v tělocvičně, protože učebny už jsou připraveny na nový školní rok. Rozhodnutí je jasné – chlapi do tělocvičny – zbytek na chodby. Zbylo na mně perfektní místo pod ribstolama (do rána na něm viselo asi 20 ručníků), cestou na WC pak bylo nutno pečlivě odhadovat, zda šlapu spoluodležníkům na hlavu či na nohu. Nicméně přežili všichni.

Závěrečný „galavečer“ v tělocvičně, při kterém proběhlo vyhlášení soutěže „pajda letošní pouti“, večerní chvály a pak už hajdy do spacáků.

Sobota 27. srpna

Ráno si můžeme přispat, protože Velehrad už je za kopcem. Zhruba od osmi hodin se začínáme řadit u kostela, ale je nás už kolem 600 a tak řazení trvá nejmíň hodinu. Velké množství poutníků totiž přijelo autobusem do Buchlovic až v sobotu ráno, aby se zúčastnili pěší pouti alespoň posledních pár kilometrů. Tím se věkový průměr poněkud poopravil, nejstaršímu poutníkovi bylo 85 let.

Dnešní styl cesty, zdá se mi poněkud pomalý a přespříliš organizovaný, a tak má toto putování cenu pokory. Cestou si připravujeme z přírodnin kříže a věnečky, které chceme jako zviditelněné úmysly

pouti přinést na Velehrad. Při příchodu k velehradské bazilice nechybí ani „vlny“ v podání Mariánek a Soluňáků. Následuje zakončení pouti, zasvěcením národa, šťastné setkání s řidičem, který pro nás přijel, a pak už slavnostní mše svatá, kterou celebruje Otec arcibiskup Jan Graubner. Spolu s námi „připutovali“ na Velehrad i vozičkáři – a tak rychle děkují za další velký dar – schopnost chodit (celou cestu mne to samozřejmě ani nenapadlo). Hlavní myšlenka kázání – není kříže bez Krista, není Krista bez kříže.

V závěru mše svaté jsme přítomni malé slavnosti – zřejmě plodu nejen této pouti – několik mladých z řad poutníků kolem Otce Marka se zavazuje žít podle ideálu čisté lásky. Kapka čisté vody do překrouceného povědomí mladých lidí (a o mladých lidech), které nám vnucuje „moderní“ doba.

Po mši svaté jsme chtěli jít do místní

hospody na oběd, ale aby byla naše oběť dokonána, nedočkali jsme se ho (jestli to nebylo náhodou za to pivo v Žarošicích). Tak jsme hlad uchlácholili alespoň klobásou ze stánku, nasedáme do auta a za hodinku jsme šťastně doma.

Bohu díky. Prožili jsme svůj „nultý“ ročník Velehradské poutě a stálo to za to.

KŘTINY 28. ŘÍJNA 2005

Již tradiční podzimní pouť letos starujeme o půl hodiny dřív, neboť otec Jan musí stihnout večer v půl sedmé mši svatou v Blažovicích. Ve 5.45 vyrazí z Blažovic 12 poutníků (věkové rozložení 8 až 44 roků), další se přidávají ve Tvarožné a také v Mokré, celkově v počtu 30. V Mokré nám kolem osmé ráno otec Jan žehná na cestu. Potom už vyrazíme na příjemnější úsek cesty – přírodním parkem Říčky. Cestou jsme se s některými spolupoutníky sice rozešli, ale cíl byl

jasný a cesta známá. V půl dvanácté už slavíme mši svatou ve křtinském kostele spolu s ostatními poutníky, kteří přijeli auty. Ještě litanie loretská a prohlídka ambitu se zvonkohrou. V půl druhé odcházíme ve zmenšeném počtu, protože někteří už jedou zpět autem. Zpáteční cesta je také „klasická“. Křtiny – Březina, přes Nové dvory do údolí Pod hádkem, potom mírná vrcholovka ke kapli sv. Anny, Hostěnice. Od Mokrského lomu testujeme novou cestu – po příjemné lesní cestě mineme Mokrou a dále už spěcháme po ní do Tvarožné. Před hraničkami nás kolem půl šesté předjíždí otec Jan – stihl to i do zvědnice.

Podzimní pouť do Křtin se už stala milou tradicí. Bylo by dobré v ní pokračovat. Cesta je velmi příjemná a nenáročná – to jen tak – pro ty, kteří stále váhají.

maři

...o našich věžních hodinách

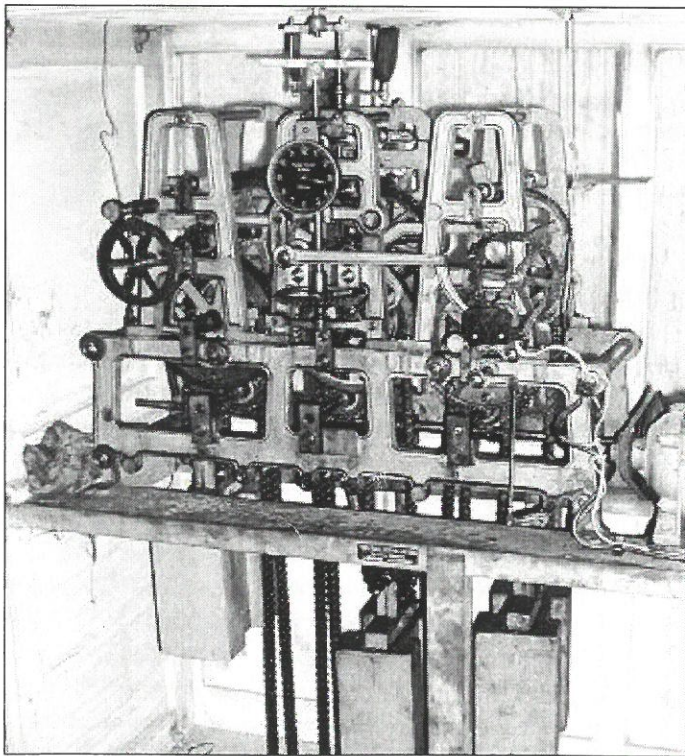
Věžní hodiny našeho kostela byly zhotoveny a zabudovány v roce 1944, vyškovskou firmou Václav Dvořák a od této doby fungují prakticky bez přerušení dodnes, stejně jako vyškovská firma. Finanční náklady se vyšplhaly z původní nabídky 40.310 Kč na 71.593 Kč. K tomu bylo nutno přičíst náklady na zednické a stolařské práce provedené místními řemeslníky ve výši 13.794 Kč. Problémy byly těž s protektorátním zákonem, který v lednu 1944 zakázal výrobu hodinových strojů i součástek, takže musela být vystavena nová fingovaná objednávka se zpětným datem a veškerá korespondence zničena nebo utajena. Těž materiál pro výrobu součástí hodin nebylo snadné opatřit běžným způsobem, protože například železný materiál mohli nakupovat pouze živnostníci ve velmi omezeném množství na zvláštní známky.

Hodinové ciferníky, které měly již v původní fasádě vymezené místo, mají průměr 180 cm a nachází se ve výšce 17,8 m od země.

Standardní hodinový stroj má těžké vteřinové kyvadlo a je poháněn třemi více než padesátikilogramovými závažími. Tyto se pravidelně „natahují“ elektromotorem, takže chod hodin je krátkodobě (několik hodin) nezávislý na výpadcích elektrického proudu. Hodiny lze natahovat i ručně, což se využívalo v době války, kdy byl elektrický proud z důvodů úspor dlouhodobě vypínán. Hodinový stroj při svém stáří a nepřerušené funkci nevykazuje významné opotřebení – závady, pokud se občas vyskytují, jsou způsobovány vnějšími vlivy. V minulosti často zastavily chod hodin vrabčí hnízda, vybudována v rozvodovém soukolí hodinových ciferníků, proto jsou dnes okennice zvonice pečlivě zasítovány. Za války, a dokonce i v pozdě-

ší době, byly prostříleny skleněné výplně ciferníků a musely být vyměňovány. Asi dvakrát došlo k vážnější poruše hodinového stroje nepoučenou obsluhou při ručním natahování – opravy provedl místní kovář, jedenkrát shořel elektromotor pro závalu na stykači. Průběžně je ovšem třeba sledovat seřízení pohonu rozvodů k ciferníkům a zejména ovládání „cimbalů“ umístěných ve zvonici.

J. Kašpařík, V. Daněk

Hodinový stroj

Foto: M. Kubalec